

Η μνήμη του Παύλου στα χρόνια του Υολο

Εχθροί του γολο

Δεν είναι λίγες οι φορές που μέσα από ένα «λάθος», μέσα από ένα κομμάτι που δεν ταιριάζει ανοίγει ένας καινούργιος δρόμος. Μία «αποκλίνουσα συμπεριφορά» που έρχεται όμως να φωτίσει την ανάγκη του μετασχηματισμού. Την ανάγκη να αλλάξει το πλαίσιο γιατί εκεί θα έπρεπε να υπάρχει το λάθος και όχι στην συμπεριφορά που με όρους «φωτογραφίας της στιγμής» δεν ταιριάζει. Το λάθος υπάρχει στην «αρμονία» της μεγάλης εικόνας. Αυτή την αρμονία πρέπει να σπάσουμε.

Στην πρώτη μετάδοση της είδησης αναφέρθηκε ότι ο «καυγάς» έγινε για τα οπαδικά. Η σύγκρουση ανάμεσα σε δύο ομάδες οπαδών ήταν κάτι που έδενε με την κυρίαρχη εικόνα και αφήγηση. Είναι πιο εύκολα κατανοητό κάποιος να δώσει την ζωή του για την ομάδα, για την «φανέλα» παρά για κάποια «ιδεολογία». Υπάρχουν ακόμα ιδεολογίες; Αυτά τα πράγματα δεν έχουν σκουριάσει εδώ και δεκαετίες;

Σήμερα το ζητούμενο είναι να περνάμε καλά. Να είμαστε χαρούμενοι με αυτό που κάνουμε. Να νιώθουμε δημιουργικοί. Όποιος δεν το κάνει αυτό μάλλον πρέπει να έχει κάποιο πρόβλημα. Δεν έχει σημασία αν ολόκληρη την εβδομάδα σκοτώνεσαι σε κάποια σκατοδουλειά. Πρέπει το Σάββατο να τα «σπάσεις». Έτσι θα αντέξεις την λούπα της βδομάδας που ποτέ δεν θα τελειώνει. Αλλά το Σάββατο όλα θα είναι καλά. Δεν έχει σημασία αν όλη τη βδομάδα βουλιάζεις μέσα σε τέσσερεις τοίχους. Πρέπει να βρεις τον τρόπο να το κανείς με στυλ. Αν όχι το πρόβλημα είναι δικό σου. Το «να περνάμε καλά / να είμαστε χαρούμενοι με αυτό που κάνουμε» είναι κάτι περισσότερο από μία νεολαιίστικη τάση των καιρών. Αποτελεί διαταγή. Όποιος δεν υπακούει στην διαταγή δεν χωράει στον μαγικό κόσμο του Υολαρίσματος.

Ο Παύλος θα μπορούσε εκείνο το βράδυ απλά να είχε φύγει. Θα μπορούσε να μην «έμπλεκε» σε φασαρίες. Είχε τη μουσική του, είχε τους φίλους του. Θα μπορούσε να σκεφτεί ότι σημασία έχει απλά να περνάς όμορφα και να κοιτάς τον κώλο σου. Να κάνεις καμιά συναυλία, να πουλάς μούρη και όλα θα πηγαίνουν καλά. Δεν το έκανε. «Ο Παύλος φύλαγε τα παιδιά από τους φασίστες». Αυτή τη φράση επαναλάμβανε ένας φίλος του τη μέρα της κηδείας.

Εκείνο το βράδυ ο Παύλος είπε στους άλλους να φύγουν και ότι θα μείνει πίσω αυτός να κρατήσει τους φασίστες. Οι φασίστες τον ήξεραν και τους ήξερε. Δεν επέλεξε να κάνει τη «φάση του». Επέλεξε να μείνει άνθρωπος και να μένεις άνθρωπος σήμερα σημαίνει ότι έχεις ανοιχτούς λογαριασμούς με τους κανίβαλους αυτού του κόσμου. Σημαίνει ότι δεν τους ανέχεσαι, ότι δεν κοιτάς αλλού ότι δεν φεύγεις. Σημαίνει ότι καταλαβαίνεις πως δεν υπάρχει μεγαλύτερη ομορφιά σε αυτόν τον κόσμο από το να τα βάζεις με τους άρχοντες και τα τσιράκια τους. Ο Παύλος είναι το κομμάτι που δεν ταιριάζει. Το λάθος που δεν δένει με την υπόλοιπη εικόνα. Η μνήμη σήμερα είναι το πρώτο βήμα για να κρατήσουμε αυτό το «λάθος» ζωντανό, για να μπορέσουμε να αλλάξουμε συνολικά την εικόνα.

Παρασκευή 18/09/2015 :Κάλεσμα του Αντιφασιστικού Συντονισμού για τα 2 χρόνια απο τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα.

Συγκέντρωση στο Κερατσίνι (Π.Τσαλδάρη 60) ώρα 18.00